

E tekintetben a fellebbező először is kiemeli, hogy az Elsőfokú Bíróság téves jogalkalmazást követett el, amikor a Párizsi Uniók Egyezmény 6ter cikkét szó szerint és szövegösszefüggésén kívül értelmezte, figyelmen kívül hagyva e rendelkezés és általában az egyezmény célját, amely az 1958. október 31-i lisszaboni okmány általi felülvizsgálata óta előírja, hogy a gyári vagy kereskedelmi védjegyekre vonatkozó valamennyi rendelkezést – a jelen ügyben nem alkalmazandó néhány rendelkezéstől eltekintve – ki kell terjeszteni a szolgáltatási védjegyekre.

A fellebbező másodszor úgy érvel, hogy maga a közösségi jogalkotó is vitatja, hogy meg kellene különböztetni az áruvédjegyeket és a szolgáltatási védjegyeket, mivel a közösségi védjegyről szóló rendeletnek a Párizsi Uniók Egyezmény elsőbbségi jogra vonatkozó 4A. cikkét átültető 29. cikke kifejezetten említi a védjegybejelentés tárgyát képező szolgáltatásokat.

Harmadszor kiemeli, hogy az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítéletben megállapítottal ellentétben az 1994. október 27-én Genfben elfogadott védjegyjogi szerződés 16. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az tisztázza a Párizsi Uniók Egyezmény hatályát, anélkül azonban, hogy kiterjesztené annak hatályát olyan helyzetekre, amelyeket ez utóbbi egyezmény a jelenlegi változatában kizár.

Végül a fellebbező hangsúlyozza, hogy egy nemrég hozott ítéletben a Bíróság –legalábbis hallgatólagosan – maga is elismerte, hogy a Párizsi Uniók Egyezmény előírja az áruvédjegyek és a szolgáltatási védjegyek közötti egyenlő bánásmódot.

(¹) A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994. L 11. o., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.).

(²) Recueil des traités des Nations unies, 828. kötet, 11847. sz., 108. o.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) Úgy kell-e értelmezni az üzlethelyiségen kívül kötött szerződések esetén a fogyasztók védelméről szóló, 1985. december 20-i 85/577/EGK tanácsi irányelv (¹). 1. cikke (1) bekezdésének első mondatában foglalt rendelkezést, hogy az a fogyasztónak a személyegyesítő társaságba, egyesületbe vagy szövetkezetbe való belépésére is vonatkozik, ha a belépés célja elsősorban nem az, hogy a fogyasztó a társaság, az egyesület vagy a szövetkezet tagja legyen, hanem – amint az mindenekelőtt a zártvégű ingatlanalaphoz történő csatlakozásra gyakran jellemző – a tagsági jogviszony létesítése a tőkebefektetésnek vagy a csereszerződések jellemző tárgyát képező szolgáltatásokhoz való hozzájutásnak csak egy másik módja?
- 2) Úgy kell-e értelmezni az üzlethelyiségen kívül kötött szerződések esetén a fogyasztók védelméről szóló, 1985. december 20-i 85/577/EGK tanácsi irányelv 5. cikkének (2) bekezdésében foglalt rendelkezést, hogy azzal ellentétben az olyan, az irányelv 7. cikke szerinti értelemben vett (az ítélezési gyakorlatban kimunkált) nemzeti jogkövetkezmény, miszerint a fogyasztó által az ilyen, üzlethelyiségen kívül tett belépési nyilatkozat annak visszavonása esetén azt eredményezi, hogy a kilépő fogyasztót a visszavonás hatályosulásának időpontja szerinti értéken a társasággal, az egyesülettel vagy a szövetkezettel szemben vagyoni igény, vagyis a tagsági jogviszony megszűnése időpontjában a társaságban, az egyesületben vagy a szövetkezetben meglévő részesedése értékének megfelelő összeg illeti meg, azzal a (lehetséges) következménnyel, hogy a fogyasztó a társaság, az egyesület vagy a szövetkezet gazdasági fejlődése okán vagy a vagyoni betétje értékénél kisebb összeget kap vissza, vagy akár vagyoni betétjének elvesztésén túl fizetési kötelezettsége keletkezik, mivel a kilépés esetére őt megillető vagyonrész értéke negatív?

(¹) HL L 372., 31. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 1. kötet, 262. o.

A Bundesgerichtshof (Németország) által 2008. május 22-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – E. Friz GmbH kontra Carsten von der Heyden

(C-215/08. sz. ügy)

(2008/C 209/33)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Bundesgerichtshof

Az alapeljárás felei

Felperes: E. Friz GmbH

Alperes: Carsten von der Heyden

2008. május 22-én benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Írország

(C-221/08. sz. ügy)

(2008/C 209/34)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: R. Lyal és W. Mölls meghatalmazottak)

Alperes: Írország

Kereseti kérelmek

A felperes azt kéri a Bíróságtól, hogy:

- állapítsa meg, hogy Írország – mivel a cigarettákra legalacsonyabb és legmagasabb kiskereskedelmi árakat írt elő – nem teljesítette a dohánygyártmányok fogyasztását érintő, a forgalmi adón kívüli egyéb adókról szóló, 1995. november 27-i 95/59/EK tanácsi irányelv ⁽¹⁾ 9. cikkének (1) bekezdéséből eredő kötelezettségeit;
- állapítsa meg, hogy Írország – mivel elmulasztotta az alkalmazandó ír jogszabályokra vonatkozó, ahhoz szükséges információk megküldését, hogy a Bizottság teljesíthesse a 95/59 irányelvnek való megfelelés figyelemmel kísérésére vonatkozó feladatát – nem teljesítette az EK 10. cikkből eredő kötelezettségeit;
- Írországot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A dohánygyártmányokra (a reklámozás ellenőrzése, szponzorálás és eladásösztönzés) vonatkozó (2. sz.) 1986. évi rendeletek, valamint az e rendeletek végrehajtása keretében a dohánytermelőkkel és importőrökkel kötött megállapodások értelmében Írország a cigarettákra vonatkozóan olyan legalacsonyabb árat írt elő, amely a kérdéses kategóriába tartozó cigaretták súlyozott átlagáránál legfeljebb 3 %-kal alacsonyabb. Ezenkívül, mivel a gyártók és az importőrök nem állapíthatnak meg e súlyozott átlagárat több mint 3 %-kal meghaladó árakat, Írország a cigarettákra legmagasabb árat is előír. Az ilyen rendszer ellentétes a 95/59 irányelv 9. cikkének (1) bekezdésével, amely szerint a dohánytermelők „szabadon határozhatják meg a legmagasabb kiskereskedelmi árat minden termék esetében”.

Az EK 10. cikk szerint a tagállamok kötelesek elősegíteni a Bizottság feladatainak teljesítését, különösen azáltal, hogy teljesítik a kötelezettségzegési eljárásban megküldött információnyújtási kérelmeket. A Bizottság előadja, hogy Írország – mivel az alkalmazandó ír jogszabályokra vonatkozóan a Bizottság többszöri kérelme ellenére semmilyen információval nem szolgált – nem teljesítette az EK 10. cikkből eredő kötelezettségeit.

⁽¹⁾ HL L 291., 40. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 283. o.

2008. május 21-én benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Belga Királyság

(C-222/08. sz. ügy)

(2008/C 209/35)

Az eljárás nyelve: holland

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: H. van Vliet és A. Nijenhuis)

Alperes: Belga Királyság

Kereseti kérelmek

- A Bíróság állapítsa meg, hogy a Belga Királyság az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek költségszámítására és finanszírozására vonatkozó rendelkezések átültetésekor nem teljesítette a 2002/22/EK irányelv 12. cikkének (1) bekezdéséből, 13. cikkének (1) bekezdéséből és IV. mellékletének A. részéből eredő kötelezettségeit;
- a Belga Királyságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A 2002/22 irányelv szabályozza többek között azokat az eseteket, amelyekben a végfelhasználó igényeit nem tudja megfelelően kielégíteni a piac, rendelkezéseket tartalmaz továbbá az egyetemes szolgáltatás rendelkezésre állására vonatkozóan. Az irányelv 12. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy amennyiben a nemzeti szabályozó hatóságok úgy ítélik meg, hogy az egyetemes szolgáltatás teljesítése az egyetemes szolgáltatások nyújtására kijelölt vállalkozásokra indokolatlan terhet róhat, a szolgáltatásnyújtás nettó költségeit a 12. cikkben meghatározott módon kell kiszámítani. A IV. melléklet A. része a nettó költségek kiszámítására vonatkozó rendelkezéseket tartalmaz. A 13. cikk (1) bekezdése előírja, hogy a tagállamok, amennyiben a nettó költség 12. cikkben említett számítása alapján a nemzeti szabályozó hatóság megállapítja, hogy valamely vállalkozásra tisztességtelen teher hárul, a kijelölt vállalkozás kérelmére kártalanítási eljárás megindításáról határozhatnak.

A Bizottság álláspontja szerint Belgium nem ültette át helyesen az irányelv 12. cikke (1) bekezdésének, 13. cikke (1) bekezdésének és IV. melléklete A. részének rendelkezéseit. A belga szabályozás ugyanis nem vizsgálja, hogy az egyetemes szolgáltatás nyújtására alkalmazott szociális díjszabás tisztességtelen terhet hárít-e a hivatkozott vállalkozásra. A belga szabályozás így nem felelt meg a nettó költségek kiszámítása tekintetében támasztott követelményeknek, amint azokat többek között az irányelv IV. melléklete A. részének utolsó része meghatározza.

A Verwaltungsgericht Oldenburg (Németország) által 2008. május 26-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Stadt Papenburg kontra Bundesrepublik Deutschland

(C-226/08. sz. ügy)

(2008/C 209/36)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Verwaltungsgericht Oldenburg